סיפורי סבא

דוד וישבי בנוב

🛡️ אורי עוז מתעקש לסחוב לבד ארגז כבד, כי "הוא כבר גדול". סבא חיים לוקח את הילדים אל הקרב שבו דוד המלך, עייף מול הענק ישבי בנוב, ניצל ברגע האחרון בזכות אבישי בן צרויה. סיפור על כך שגם גיבורים צריכים עזרה, ושהכוח האמיתי הוא לדעת לבקש אותה.

מאת:	חגי כהן, סיפורי סבא
לגילאים:	3-12

⚔️ דוד וישבי בנוב

🛡️ גם גיבורים צריכים עזרה

שלום לכל הילדים המתוקים, וברוכים הבאים לעוד פרק של "סיפורי סבא"! זה היה אחר הצהריים רגיל בכרם קדוש. אורי עוז חזר הביתה עם ארגז קטן בידיים. אבא ראה אותו נכנס ושאל: "מה אתה מחזיק שם?" "אני צריך להעביר כמה דברים למחסן." "אתה רוצה שאעזור לך?" אורי עוז הניח את הארגז על הרצפה. "לא צריך." אבא חייך. "בטוח?" "כן. אני כבר גדול."

הוא הרים את הארגז וניסה להתקדם איתו. הוא הצליח להגיע עד החצר. שם הארגז התחיל להתנדנד. "אורי, חכה, אני אקח צד אחד," אמר אחיה. "לא צריך," אמר אורי. "אני מסתדר." נויה הסתכלה עליו ואמרה: "אורי, זה כבד." "אני יודע." הוא המשיך ללכת. עוד צעד. ועוד אחד. ואז הארגז החליק מידיו. כמה דברים התפזרו על הרצפה. אורי עמד שם רגע בשקט. אף אחד לא צחק.

אבא רק התכופף והתחיל לאסוף את הדברים. אורי עזר לו. אחרי כמה רגעים הוא אמר בשקט: "לא רציתי שתעזרו לי." "למה?" שאל אבא. אורי משך בכתפיו. "כי אני כבר גדול." אבא הסתכל עליו וחייך. "אתה יודע מי היה גדול וחזק מאוד, ובכל זאת הגיע יום שבו מישהו אחר היה צריך להציל אותו?" אורי הסתכל עליו. "מי?" אבא אמר: "דוד המלך." אורי הרים את הראש. "דוד?"

"כן. וזה סיפור שלא תשכח." בערב, כל הילדים הלכו לבית המדרש. סבא חיים כבר ישב שם. אבא סיפר לו בקצרה מה קרה עם אורי. סבא חיים הסתכל על אורי וחייך. "אתה יודע, דוד המלך היה לוחם גדול. אבל פעם אחת, במלחמה, הוא למד שיעור חשוב מאוד." "מה קרה לו?" שאל זיו. סבא חיים הניח את ידו על הספר המיוחד. "זה התחיל בקרב." הספר נפתח. והכול הסתחרר.

⚔️ דוד יוצא למלחמה

פתאום הילדים מצאו את עצמם בתוך מחנה של חיילים. הם שמעו סוסים, כלי נשק וקולות של לוחמים. מולם עמד דוד המלך. הוא כבר לא היה אותו דוד צעיר שעמד מול גליית. השנים עברו. דוד עבר מלחמות רבות, הוביל את עם ישראל והיה מלך. אבל גם מלך גדול מתעייף. דוד ואנשיו יצאו להילחם בפלשתים. הקרב היה קשה. הילדים עמדו בצד וראו את הלוחמים רצים מצד לצד.

"זה דוד המלך!" לחש זיו. "אני יודע," אמר אחיה. "והוא נראה ממש חזק." אורי עוז הסתכל על דוד. "ברור שהוא חזק. זה דוד." אבל הקרב נמשך. ועוד שעה חלפה. ועוד אחת. דוד המשיך להילחם. ואז, בתוך כל המהומה, הופיע אדם שלא היה דומה לשאר

הלוחמים. הוא היה גדול, חזק ומפחיד. שמו היה ישבי בנוב. הוא היה ממשפחת הרפאים, אנשים שנודעו בכוחם ובגודלם.
ישבי בנוב ראה את דוד. הוא הבין שזה הרגע שלו. הוא הרים את כלי הנשק שלו והסתער לעבר המלך. דוד הסתובב. לרגע נדמה היה לילדים שהוא עומד לעשות בדיוק מה שעשה תמיד. להילחם. לנצח. אבל הפעם משהו היה שונה. דוד היה עייף. מאוד עייף. הוא הרים את נשקו, ניסה לעמוד מול ישבי בנוב, אבל גופו כבר לא היה מה שהיה פעם. ישבי בנוב התקרב. עוד צעד. ועוד צעד.
הילדים הפסיקו לנשום. "סבא..." לחש נטע, למרות שסבא חיים כלל לא היה לידו עכשיו. דוד נסוג מעט. ישבי בנוב הרים את נשקו. והילדים הבינו פתאום:
דוד המלך נמצא בסכנה.

🛡️ ברגע האחרון

ישבי בנוב עמד להכות. דוד ניסה להתגונן, אבל הכוחות כמעט אזלו. ואז, מתוך שורות הלוחמים, נשמע קול: "דוד!" זה היה אבישי בן צרויה. אבישי ראה את מה שקורה. הוא לא חיכה. הוא רץ בכל כוחו לעבר דוד. ישבי בנוב כבר עמד להנחית את המכה. אבישי הגיע. ברגע האחרון הוא נכנס ביניהם. הקרב השתנה. עכשיו אבישי נלחם בישבי בנוב. דוד כבר לא היה לבדו.
הילדים ראו את אבישי נלחם בכל כוחו. עוד מכה. ועוד אחת. ישבי נסוג. אבישי לא ויתר. לבסוף הסכנה חלפה. דוד ניצל. אורי עוז נשם לרווחה. "וואו." אחיה הסתכל עליו. "ראית?" "מה?" "דוד היה צריך את אבישי." אורי לא ענה. הוא המשיך להסתכל על דוד. הוא ראה את המלך הגדול עומד אחרי הקרב, עייף, כשאנשיו סביבו. אבל הסיפור עדיין לא נגמר.

🕯️ נר ישראל

אנשי דוד התקרבו אליו. הם הסתכלו על המלך שלהם. הם הבינו עד כמה הוא היה קרוב לסכנה. ואז הם אמרו לו דבר מיוחד. מעכשיו, הם אמרו, דוד לא יצא איתם עוד למלחמות. לא מפני שהוא חלש. להפך. דווקא מפני שהוא חשוב כל כך. הם אמרו:
"לא תצא עוד איתנו למלחמה, ולא תכבה את נר ישראל."
הילדים השתתקו. "נר ישראל?" שאל זיו. סבא חיים כבר עמד לידם. הוא הופיע כאילו היה שם כל הזמן. "כן," אמר סבא חיים. "דוד היה בשביל עם ישראל כמו נר שמאיר. והם הבינו שאם הנר הזה יכבה, כל ישראל ירגישו בחושך." אורי עוז הסתכל שוב על דוד. ואז לחש: "אז הם לא אמרו לו שהוא לא יכול." סבא חיים חייך. "בדיוק."
"הם אמרו לו שהוא חשוב מדי בשביל לעשות הכול לבד."

🏠 בחזרה בכרם קדוש

הספר נסגר. הרוח נרגעה. הילדים חזרו לבית המדרש. אורי עוז ישב בשקט כמה רגעים. סבא חיים הסתכל עליו. "נו?" אורי חייך. "נראה לי שהבנתי." "מה?" "דוד המלך היה גיבור." "נכון." "הוא ניצח את גליית." "נכון." "הוא היה מלך." "נכון." "אבל כשהוא היה בסכנה, הוא לא אמר לאבישי: 'עזוב אותי, אני כבר גדול.'" סבא חיים חייך. "לא."
אורי הוריד את הראש וחייך בעצמו. "אז אולי גם אני יכול לבקש עזרה." "לא רק יכול," אמר סבא חיים. "לפעמים צריך." בדרך הביתה אורי ראה את הארגז מהצהריים עדיין מונח ליד המחסן. הוא התקרב אליו. אחיה עבר לידו. "צריך עזרה?" אורי הסתכל עליו. לרגע הוא כמעט אמר "לא". אבל אז חייך. "כן. בוא." אחיה תפס צד אחד של הארגז. אורי תפס את הצד השני.
יחד הם הרימו אותו בקלות. זיו הסתכל עליהם ואמר: "זה היה הרבה יותר קל ככה." אורי צחק. "כן." ואחרי רגע הוסיף: "כנראה שלא כל כך חכם לנסות להיות דוד המלך לבד." כולם צחקו. וסבא חיים, שעמד קצת מאחור, חייך לעצמו. כי באותו ערב אורי הבין משהו חשוב:
להיות חזק זה לא אומר שלא צריך אף אחד.
לפעמים הכוח האמיתי הוא לדעת מתי להושיט יד, ומתי לתת למישהו אחר להושיט לך יד.